

ТОМ СОЙЕР

МАРК ТВЕН

Переказ Анни Кірван

Ілюстрації Джудіт Гант

Переклад з англійської
Ольги Радчук

УДК 82-31
ББК 84-44(71)
Т26

Серію «Час читати» засновано 2013 року

Ілюстрації *Джудіт Хант*

This edition of *Tom Sawyer* by Mark Twain retold by Anna Kirwan is published by arrangement with Real Reads Ltd.

Твен Марк
Т26 Том Соєр : роман / Марк Твен ; переказ Анни Кірван ; пер. з англ. Ольги Радчук. — Тернопіль : Навчальна книга – Богдан, 2014. — 64 с. — (Серія «Час читати»).

ISBN 978-966-10-3677-1 (серія)

ISBN 978-966-10-3883-6

УДК 82-31
ББК 84-44(71)

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без письмового дозволу видавництва.*

ISBN 978-966-10-3677-1 (серія)
ISBN 978-966-10-3883-6

Text copyright © Anna Kirwan 2009
Illustrations copyright © Judith Hunt 2009
© «Навчальна книга–Богдан», 2014

ЗМІСТ

Персонажі	4
Том Сойєр	7
Подальші кроки	55

ПЕРСОНАЖІ

Том Соєр

Тому, сироті, потрібно навчитися бути самостійним. Коли він глибше пізнає світ: виконуючи те, що йому наказують, чи ризикуючи?

Тітка Поллі

Людина добрих намірів тітка Поллі хоче найкращого для своїх юних вихованців. Та як вона може пишатися Томом, коли він продовжує обманювати її?

Сід Соєр

Сід — Томів молодший зведений брат. Створюючи Томові неприємності, коли той на них заслугове, чи не потрапить він у рай передчасно?

Гекльберрі Фінн

Гек — бездомний і неосвічений.
У нього є воля та друзі,
та чи достатньо цього?

Беккі Тетчер

Беккі нещодавно переїхала
у містечко, Том симпатизує
їй. Вона знає, що хлопець
збиточник і герой, та чи
може він бути коханим,
про якого вона мріє?

Індіанець Джо

Людина без роду-племені, що
озлобився через людську кривду,
став злочинцем і прагне
помсти... Люди бояться його,
та чи це те ж саме, що повага?

Маф Поттер

Добродушний, але безвольний
пияк. Чи міг він, захмелівши,
убити людину? Якби ж Маф
усе пригадав...

ТОМ СОЙЕР

— Томе!

Жодної відповіді.

— Томе! Що не так із цим хлопцем? Гей... Томе! — Тітка Поллі схопила Тома Сойера, який саме намагався утекти.

— Подай-но мені ту різку, — звеліла вона.

— Ой, погляньте позаду себе! — закричав Том і, рвонувшись, утік, перестрибнувши через паркан.

— Він і раніше дунив мене, — поскаржилася тітка Поллі, — але ж це син моєї покійної сестри, сердешне дитя. Він знає, що якщо розсмішить мене, я не зможу покарати його. Що ж, завтра змушу його працювати.

За вечерею тітка Поллі вирішила перевірити, чи Том утік із занять, аби піти поплавати. Цього ранку вона саме пришила йому загубленого гудзика і зашила комір сорочки. Знявши сорочку, щоб скупатися, він би неодмінно порвав нитку. Але комірець залишався зашитим.

— Душно сьогодні, правда ж, Томе? — запитала вона.

— Так, — Том відчув недобре. — Бен поливав на наші голови з помпи — моє волосся й досі вогке. Бачите?

Тітка Поллі прийняла це за чисту правду, аж тут Сід, Томів молодший зведений брат, зауважив:

— Я гадав, ви зашили білою ниткою. А вона чорна!

Томову хитрість було викрито. Сіду неодмінно дістанеться від нього за це... А зараз Том хутко шугонув надвір.

У суботу Том зміряв оком паркан, і вся його радість зникла: той був тридцять ярдів завдовжки і надзвичайно високий. Життя здавалося безглуздим. Зітхнувши, він провів щіткою уздовж першої дошки, порівняв цю смужку з небіленим обширом і сів, засмучений. Том думав про заплановані на суботу розваги. Незабаром прийдуть однокласники і збиткуватимуться, що той працює.

І саме тоді прийшло натхнення. Том ухопив щітку. У полі зору з'явився Бен. Він їв яблуко, гудів і періодично промовляв «дін-дон», зображуючи пароплав. Том білів, оцінюючи роботу очима справжнього митця. Бен пильно дивився:

— Мусиш працювати, Томе?

Том мовчки ретельно білив, аж раптом обернувся:

— А, це ти, Бене, а я й не помітив.

— Я іду купатися. А ти, мабуть, краще попрацюєш, еге ж?

Том замислено дивився на нього.

— А що ти називаєш працею?

— А хіба це не праця?

Том продовжував натхненно білити й недбало відповів:

— Що ж, можливо, так, а може, й ні. Чи кожного дня хлопцеві випадає нагода білити паркан?

Бен перестав гризти яблуко. Том водив щіткою туди і сюди, відходив трішки, додавав мазок... Бен попросив:

— Томе, дай і мені трохи побілити.

Той обмірковував.

— Ні, не вийде, Бене. Тітка дуже прискіплива.

— Дай хоч спробувати. Хоч трішки, — я б тобі дозволив, Томе.

— Бене, чесно, якщо щось трапиться...

— Я дам тобі своє яблуко.

Том випустив щітку з рук, усім видом виявляючи нехіть, але щиро радіючи в душі. Поки Бен працював, з'явилися інші хлопці; вони прийшли поглузувати, але залишилися білити. Бен

втомився. Том продав чергу Біллі за повітряного змія. Джонні придбав право білити за дохлого пацюка — і так далі. До обіду Том купався у розкошах: скляні кульки, блакитне скельце, ключ, крейда, олов'яний солдатик, пуголовки, пістони, однооке кошенья, мідна дверна клямка, собачий нашійник (без собаки), ручка від ножики і стара віконна рама.

Він чудово провів час, втішаючись чималим товариством, а паркан був побілений у три шари!

Том відкрив великий закон:
аби людина прагнула
чогось, потрібно
лише зробити цю
річ недосяжною
для неї. Праця —
це все те, що ми
зобов'язані ро-
бити. Гра — все,
чого ми робити
не зобов'язані.

У понеділок перед школою Том зустрів Гекльберрі Фінна, сина місцевого п'яниці. Гек не ходив ані до школи, ані до церкви. Бездомний, він приходив і йшов коли і куди хотів. Матері ненавиділи і боялися його, а всі діти захоплювалися ним і прагнули бути схожими на нього. Том не був винятком.

— Привіт, Гекльберрі. Що це?

— Здохлий кіт. Щоб зводити бородавки.

Том ніколи не чув про цей засіб, хоча знав декілька інших, наприклад, виведення бородавок за допомогою бобів та спеціальних слів.

— Опівночі ти ідеш на цвинтар, — почав пояснювати Гек, — до свіжої могили когось дуже лихого. Диявол прийде, щоб забрати покійника. Кинь за ними ката, і бородавки теж зникнуть. Шкарбана Вільямса поховали у суботу. Не схоже, що він потрапить у рай, тож я піду подивлюся на його могилу.

— Можна я з тобою? — запитав Том.

— Я ньякну під твоїм вікном сьогодні уночі.

